

Dag 328 – woensdag 20 november

Vandaag keren we al terug huiswaarts vanuit Amsterdam. Op de terugweg gaan we de monstertjes oppikken bij Christel. We krijgen de eerste sneeuw van het jaar deze avond. Prachtig. Maar dat betekent natuurlijk ellende op de baan voor iedereen. Christel zelf is nog niet thuis maar één van haar zonen laat ons binnen en we treffen Lagun in de bench en twee Mechelse vriendjes los in de garage aan. We laten het kleine grut ook even vrij voor de begroeting en beginnen al wat spullen in te laden en gaan dan binnen wat in de warmte wachten op Christel. Natuurlijk hebben we er niet meer aan gedacht om Lagun terug in de bench te stoppen. Dat zal wel een reden hebben gehad hé Veerle dat dat kleine grut wel opgesloten zat en de Mechelaars niet. En ja hoor. Vijf minuten is hij alleen geweest maar dat was genoeg voor meneertje om een (gelukkig lege) zak kattenvoer te attaqueren en versnipperen.

En dat was niet het enige dat hij heeft verslonden de voorbije twee dagen, zo krijgen we even later te horen van Christel. Het grut heeft ook 8 zakken voor paardenvoer vernield die Christel in bruikleen had en vond duidelijk ook niet dat hij moest luisteren wanneer hij terug naar binnen moest komen van de weide wanneer Christel 'viens' roept.

Ja, zijn willetje wordt steeds sterker.

Dag 329 – donderdag 21 november

Ons huisje ligt bijna letterlijk in de achtertuin van de Vierklavers, een home voor mensen met een handicap. In de zomer zie je aan onze kant geen beweging maar nu het 's ochtends langer en 's avonds vroeger donker is, gaan er wel wat lichten aan in de kamers en zie je sommige bewoners in het raam staan. Dat vindt Lagun maar verdacht en hij begint er steeds vaker op te blaffen. Dat is deze ochtend niet anders. Ik moet hem echt terug binnen halen en wachten tot het klaar is buiten om te voorkomen dat hij leert blaffen op deze manier.

Even later gooit meneertje ook zijn ontbijtkommetje omver. Pas wanneer elke korrel verspreid ligt over het tapijt aan het raam, begint hij ze op te peuzelen. Zou hij een nieuwe kom willen?

Zijn oude puppykussen mag dan wel weer blijven. Dat heeft hij de laatste dagen helemaal opnieuw ontdekt. Hij sleurt het overal mee waar hij gaat in huis om het vervolgens neer te ploffen en er zich heerlijk op te nestelen. Zo cute.

Dag 330 – vrijdag 22 november

Deze ochtend eet Lagun flink. Hij krijgt dan ook een mix van de puppykorrels die we nu opnieuw krijgen van Gerrit en de korrels voor volwassenen.

En dan trekken we naar Brussel. Lagun met zijn nieuwe jasje aan! Het ding is heel makkelijk om aan te doen en zit heel losjes maar toch verstart Lagun nog steeds alsof hij een marteltuig aan krijgt en hij zijn dagelijkse afranseling weer mag verwachten. Jeetje toch. Ik moet hem ook weer achternazitten en belagen om het aan te krijgen want zodra hij het me ziet boven halen, zet hij het op een lopen. Ik had beter de voorbije dagen wat geoefend en geprobeerd om positieve associaties te leggen. Nu vertrekken we helaas op een slechte voet.

De kleine man is helemaal uit zijn doen met zijn nieuwe outfit aan. Hij wil duidelijk even niet bij me zijn en trekt alle kanten op. Op het perron maakt hij zelfs een paar keer aanstalten om op de sporen zelf te springen die wel een meter dieper liggen! Ik vermoed dat hij nog een drolletje zal willen draaien maar wanneer ik stop en hem daar de kans toe geef, staat hij gewoon sullig en verstijfd te kijken. Pas wanneer de trein aankomt aan het perron, gaat het grut hurken natuurlijk. Gotver! Ik heb nog net de tijd om de hoop in een zakje te doen maar geen vuilnisbak in de nabijheid te bespeuren natuurlijk. Zucht. We springen snel de trein in en de deuren gaan vlak achter ons dicht. Ik denk dat ze effectief hebben gewacht op ons. Vandaag heb jij dus bijgedragen aan de treinvertragingen lieverd...

Ik wil een paar oefeningetjes doen in de trein om hem er wat door te krijgen maar niks wil lukken. Zelfs zitten en liggen doet hij niet. Hij lijkt te denken dat het immens veel pijn zal doen om te bewegen met het jasje aan. Ik probeer geen medelijden te hebben maar laat de oefeningen wel voor wat ze zijn deze ochtend.

In het bureau stormt hij recht op de resterende isolatiewol af. Hij ploft zich erop met zijn speeltjes en dan is het slechts een kwestie van tijd voordat hij een van zijn knabbels inruilt voor de wol. Ik zit er met mijn rug naartoe en heb dus geen seconde rust. Dan maar de wol op veiligere hoogtes gaan leggen.

De lieverd slaapt erg veel vandaag en ik vrees een beetje voor een zeer bewogen treinrit terug naar huis. We gaan in tweede klas zitten want de treinsamenstelling is blijkbaar een beetje veranderd waardoor ik slecht geparkeerd stond op het perron.

Tot in Brussel Zuid hebben we vier zitjes voor ons alleen en er is nog plek over in de rest van de wagon dus het ziet ernaar uit dat we onze ruimte zullen houden. Ware het niet dat er een man overtuigd tegenover ons komt zitten na het zien van Lagun. Algauw spreekt hij me aan en blijkt dat het een echte hondenuitdager is. Helaas begint hij Lagun ook meteen te aaien. Het nieuwe jasje met het verbodsteken om de hond te aaien, is dus duidelijk geen mirakeloplossing. Ik moet de mensen er nog steeds attent op maken dat dat niet hoort.

Thuis gekomen beslis ik om Lagun zijn jasje aan te laten en hem zo te laten ravotten met Darko en Yana. Misschien wordt dat dan een eerste positieve ervaring. Maar lang duurt mijn geniale plan niet want wanneer ik twee minuten later in de tuin ga kijken, zie ik een platjasje zonder jasje. Hij heeft het ding zelf uitgespeeld. Of hulp gekregen van zijn kameraden?

Dag 331 – zaterdag 23 november

Vandaag slapen we lekker uit. 's Ochtends moeten er wat boodschappen worden gedaan en gaat Lagun even in de bench. Hij maakt me wel heel duidelijk dat dat niet naar zijn zin is deze keer. Ik heb zijn ontbijt bij hem gezet in de bench maar in zijn colère gooit hij zijn bakje omver. Korrels overal! Hij bijt in de benchdeur en zet het op een jammeren. Maar ik trek me er niks van aan. Werk je kopje maar uit lieverd. Ik ben weg. En tegen dat ik terug thuis ben, tref ik een kalm flatje aan dat zijn bench mooi heeft gestofzuigd. Geen korrel meer te bespeuren. Mooi zo.

's Middags komt Gerrit op bezoek. Lagun komt erg veel aandacht vragen. Alsof hij Gerrit wil vertellen hoe vreselijk hij hier wordt verwaarloosd... Gerrit kan er nu ook eens getuige van zijn hoe tuk Lagun nog is op zijn puppykussen: meneertje gaat er mee op wandel door het hele huis. Als hij ergens wil neerliggen, dan moet het kussen eerst goed gepositioneerd worden om zich erop te nestelen. ☺

In de namiddag maken we een wandelingetje naar het dorp. Het gaat meer dan moeizaam: vijf stappen voorwaarts, drie achterwaarts. Uiteindelijk ga ik midden op baan lopen in de wijk zodat ie minder snuffelprikkels heeft. En ik wissel af in mijn methodes: soms stop ik en wacht ik tot hij terug aan de voet staat, soms stap ik eens achteruit.

Ik merk dat Lagun is uitgerust met een achteruitrijsignaal. Telkens wanneer hij terug aan de voet moet komen, gaat dat gepaard met gepiep en gejammer.

De enige methode die eigenlijk echt goed werkt op de terugweg is om plots van richting te veranderen of cirkels te stappen tot hij terug aandacht heeft voor mij, en er voortdurend mee bezig zijn. Ik ben zat gedraaid tegen dat ik thuis ben maar op deze manier wordt mijn arm al minder ontwricht.

's Avonds worden we getrakteerd op vele vele scheetjes van de lieverd. Het is bijna niet te harden. Ik heb hem nochtans niks zien opeten onderweg ofzo. 't Zal een van die dagen zijn zeker?

Dag 332 – zondag 24 november

Vandaag kan Lagun zijn overvloedige energie goed kwijt: er zijn vele viervoetige buddies in het spelklasje. Zo veel dat het Lagun zelfs niet kan boeien wanneer er een meute jachthonden met begeleiders te paard passeert aan de poort. De kleine man is veel te druk bezig met het flirten met Luna, een ander platjasje, en het aflikken van alle andere aanwezigen. Bedankt voor de wasbeurt Lagun!

Op de terugweg naar huis stop ik even aan de bakker op het dorp van Landegem. Wanneer ik terug aan de auto ben, zit meneertje de bestuurderszetel warm te houden. Geen probleem, zodra ik de deur open, kruipt hij meestal spontaan terug in de koffer. Maar niet vandaag. Neen, vandaag heeft Lagun de vrijheid geroken en hij aarzelt geen seconde. Ik open de deur en hij glipt langs me door de baan op! En dat terwijl er van overal auto's aan komen rijden! Hij luistert niet en zet het als een dolle hinde op een lopen. Twee seconden later is hij zelfs uit mijn zicht verdwenen. Ik probeer een happy stemmetje op te zetten en hem niet achterna te hollen maar mijn hart bonkt tegen 200 per uur. Ik stap 'rustig' zijn richting uit en om de hoek bots ik bijna letterlijk op het kleine grut dat me tevreden en al kwispelend staat aan te staren. Ik aarzel ook geen seconde en pak het mormel op en gooi hem bijna letterlijk de koffer in. Oh, wat zou ik nu toch graag een sigaretje opsteken (ware het niet dat ik niet rook ;-)). Een half uur lang loop ik nog na te trillen. Ik ben zo boos en geschrokken dat ik hem maar beter even niet aankijk of aanspreek. En onze kleine man voelt het. De rest van de middag wijkt hij bijna niet meer van mijn been. Elk bevel wordt binnen de twee seconden netjes uitgevoerd. Hm, moet ik dit nu misschien vaker doen? ;)

Dag 333 – maandag 25 november

Ik loop wat achter op schema deze ochtend na een slechte nacht. Ik beslis om Lagun pas eten te geven in Brussel want het zal nipt worden aan het station en ik zal geen tijd hebben om eerst nog een hoopje op te ruimen op het perron zoals hij me nu al een paar keer heeft gelapt.

Ik neem zijn jasje... en fout Veerle. Natuurlijk zet hij het op een loopje want hij wil het ding echt niet aantrekken. Het wordt helaas een achtervolging door de living maar er zit niet veel anders op deze ochtend. Het is dat of de trein naar mijn werk missen.

Lagun stapt wel mooi mee op het perron en is enorm rustig in de trein. Hij beweegt al iets minder verstijfd met zijn jasje aan en gaat vanzelf liggen onder de zetel in de trein voordat we in Gent arriveren waar de grootste meute opstapt. Ik geef hem aan dat ik dat heel erg fijn vind met een stukje speculaas.

De hele rit tot in Brussel Noord is hij superfraai. De man naast me in de trein die pas in Gent is ingestapt, heeft zelfs niet door gehad dat er een hondje onder de stoel lag. Hij keek maar raar op toen hij plots die leiband rond mijn pols ontwaarde en dat staartje dat vanonder de zetel kwam piepen.

Lagun is nu duidelijk wel uitgerust. De hele voormiddag loopt hij kattenkwaad uit te halen. Je bent een hond Lagun, verdorie! Maar hij haalt de plantenbakken leeg, stroopt elk papiertje en kartonnetje dat hij maar kan vinden, zit in ieders tassen en vuilnismanden...

Over de middag gaan we even op wandel buiten. Ik wil met hem naar 't parkje hier 100 m verder trekken om daar wat te trainen maar we geraken er niet want meneer wil dat niet op een treffelijke manier afstappen met mij. Het worden dan ook wel de 100 m obstakels lopen want op ons pad komen we een meneer tegen met twee andere honden, alsook Jan die buiten staat te roken aan het gebouw en Lagun dagelijks komt zot maken en even later ziet hij ook de oude incontinente Deense Dog staan die we eerder al eens ontmoet hebben. Het is hopeloos vandaag. Niks werkt om Lagun te laten stoppen met trekken aan de lijn. Wel kan hij een hoopje doen. Hopelijk helpt dat dan wat met de luchtjes die hij vandaag gezwind lost. Maar verder druipen we dan maar af van een kale reis. Geen park voor jou vandaag.

's Avonds passeren we bij mijn ouders. Hij kan heerlijk ravotten met Belle en Zanouche en dat lijkt hem wel deugd te doen. En mij ook later. ☺

Dag 334 – dinsdag 26 november

Dinsdag wederom thuiswerkdag. Lagun eet niet flink vandaag. Hij wil steeds maar zijn kom omver gooien en wanneer ik hem dat belet, loopt hij weg van bij zijn kom. Dan maar geen ontbijt. Je bent nochtans een beetje te mager hé sprieteltje.

's Middags ga ik lopen met Darko en Yana en Lagun begint die routine precies al wat te kennen. Hij gaat zonder al te veel morren in zijn bench liggen en blijft rustig.

Dag 335 – woensdag 27 november

Deze ochtend doe ik wat droog brood bij de korrels. Lagun smult heerlijk zonder zijn kom om te gooien. Hij is misschien steeds op zoek naar dat 'speciale' in zijn korrels?

We trekken terug naar Brussel vandaag. Lagun voelt zich steeds vrijer in zijn jasje. Hij staat er niet de hele tijd meer apathisch en verkrampd bij en snuffelt zelfs een klein beetje rond maar liggen gaat nog steeds niet van harte met zijn frakje aan.

In de trein wil hij niet onder de zetel gaan liggen. We zitten vlak bij de deur aan de ingang van de wagon dus is het wel belangrijk dat hij uit de weg zit. Ik vraag hem een 'heel' en hij doet het ook! Hij plakt aan mijn been. Zelfs wanneer in Drongen en Gent een stroom van mensenbenen aan zijn neus passeert, blijft hij rustig zitten. Slechts heel af en toe maakt zijn neusje aanstalten om te snuffelen

aan die tassen en jassen voor zijn snoet maar daar weten mijn snoepjes wel raad mee. Heel snel heeft hij door dat er wat te rapen valt als hij zijn aandacht bij mij houdt.

De habitués in de trein lijken ook wel onder de indruk. Voordien deed hij het al enorm flink in de trein. Twee keer per dag een uur stil zitten kan immers voor zo een jonge platjas geen kermis zijn. Maar nu, met zijn mooie jasje aan dat perfect past bij zijn prachtige vacht (ja, het oog wil ook soms wat), en hij tegen mijn been plakt en de wereld duidelijk maakt dat hij bij mij hoort en alleen aandacht van mij wenst – nu voel ik me koningin te rijk. (Natuurlijk zijn we zo ver nog niet dat hij echt alleen maar aandacht aan mij besteedt maar vandaag in de trein lijkt het wel zo en dat is een lekker voorsmaakje).

In Brussel Centraal begint hij zachtjes wat te jammeren. Hij heeft er genoeg van en ik vrees wat voor de wandeling naar het bureau maar hij stapt relatief flink mee. Waar heb ik dit verdiend?

In ons vertalersbureau wordt nog steeds gewerkt aan de verwarmingsinstallatie. De hele dag door lopen er werkmannen binnen en buiten maar Lagun doet geen ontsnappingspogingen. Ik maak hem vast aan mijn stoel en vanaf mijn voeten ziet hij rustig toe op de werkzaamheden.

In de namiddag laat ik hem opnieuw los rondlopen in het bureau. De werkmannen blijven nu binnen en de deur blijft dus dicht. Ze zijn allemaal tuk op onze kleine collega. Een van de werkmannen heeft helaas het ongelukkige idee om Lagun te roepen vanop zijn 3m hoge stelling. Nog voor ik het de Pool kan uitleggen dat hij dat beter niet kan doen, springt Lagun op de vensterbank: alweer een meter hoger denk dat kleine grut. Binnen een fractie van een seconde zet hij zijn voorpoten op de stelling die duidelijk niet goed vast staat. De lieve man daar hoog boven vindt het plots al minder leuk. Gelukkig staat zijn collega beneden de stelling tegen te houden. Ik maak Lagun opnieuw vast aan mijn stoel en probeer hem te kalmeren.

Tijdens de werken moet mijn lieverd toch even in zijn bench voor zijn eigen veiligheid. Hij is het er overduidelijk niet mee eens en zet het op een zingen. Alle aanwezige tweevoeters werken gelukkig goed mee en negeren de wanna be-zanger.

Het wordt een hoogdag voor Lagun: spelen en knuffelen met de werkmannen, nieuwe tools die worden gestockeerd in het bureau, hij mag mee naar een vergadering waar hij iedereen trakteert op onfrisse luchtjes en ik laat hem de tuin in na een passage van de tuinmannen: inspectie! Lagun wil niet direct terug komen naar binnen wanneer ik hem roep. Dat is niet van zijn gewoonte. Hij blijft maar snuffelen aan de struiken. Ik heb hem al een hoopje zien doen maar misschien was nog niet alles geëvacueerd. Meestal is er geen andere reden waarom hij niet komt. En ook deze keer is dat niet anders. Die onfrisse luchtjes waren de voorbode van een darmprobleempje denk ik.